

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

uo te cura & labore: vade quod libet: ego patrimonium indè meum asseruabo. Otto fidē eius obtestatus, sperat, non serid, sed ioco loquutum. Ille verd: Audis quid tibi dicitur: arcem nostram ipsi tuebimur. Iam se sua simplicitate delusum sentiens, mæstus abiit: cōscensiq, equis suis, rectā Lubicam petit, cum gemitu obtestatus sibi illud à duce: pro arce illis reddere corpus suū, & omnia quæ possideat: vitam quoque suam in illorum esse manibus: & quomodò potuerit tale aliquid in principe formidare, in quo nihil hostile ad eam urbem cognouerit. Illi tum consulares aiunt, in hospitio se contineat sub fide præstita, donèc aliud ab illis responsum accipiat. Præsidium sui nominis, quod hereditario iure tenebat, illis reddere paratus erat: sed illi non acceptauere, impium rati exheredare liberos suos. Ille autem dolore magno in eo cogitationes torquente, breuī Lubica vitā in mærore terminauit.

CAPVT XX.

Rodolphus comes de Anehold, episcopus Halberstadensis, per ea tēpora causam intentauit Burgensibus suis. Illi auersi mandatis, pontifici se suo opposuere. Ille gladium in eos dstringit spiritualem, vsque ad diuinorum interdictum. Clerus omnis, eū parere necesse haberet, & se tutum in vrbe non sperat, cecit loco, in vicina oppida dilapsus: nec enim, nisi diuinum celebrarent officium, in vrbe paterentur. Fratres mendicantes tum honori ecclesiæ matricis vt tenerentur deferentes, vnā cecidere, paucis ad custodiam domorum relictis: Nonnulli seculares sancta prophanarunt: sed illi postea merita sunt assequuti præmia. Pacata autem res est intra annum, vt quisque suo loco restitueretur. Tamerlanes per ea tempora, princeps Tartarici generis,

ris, grassatur inter Turcos, captum circunducens eorum Imperatorem. Res commemoratione digna: sed nostris institutis aliena, ab alijs quoque occupata: solum a nobis temporis cōmemoratione designatur. Sequenti anno Magdeburgenses quoque ciues in clerum sauiērunt, dissimilem tamen ob causam, quod imposerent capitulo & clero variatam monetam ab archiepiscopo. Effracta ibi canonicorum curia: duæ etiam conflagrārunt: omnis clerus loco cessit, donèc Domino præcipiente rediret tranquillitas. Ira tumultuantis populi, bestia est omnium ferocium ferocissima: quæ nullis rebus complacatur. Per quæ tempora Henricus & Bernhardus duces mortem dolorosam Friderici fratris vindicare statuentes, in communionem belli vocauere Ottonem ducem de Leina, principem sui sanguinis, Hermannum Hassia Landgrauium, Henricum de Honsten comitem. Duxerunt in arcem Gebeshusen, in qua confederant, qui atroci & cruento facinore optimum principem confoderunt, cingentēque arcta obsidione expugnauere, elapsis qui intus erant. Per quæ etiam tempora Albertus Magdeburgensis archiepiscopus, vita excedens, locum fecit Guntero de Zwartzeborg comiti etate iuueni. Sed tum facile fuit in diuisione schismatis confirmationem impetrare. Tum etiam ciuitas Mindensis, pontē illum, magnis molibus lapidum in pedes coniectis, firmavit super Visurgum: Sed nulla vis par esse potest intumescenti glaciali flumini: disiectus & ille partibus quibusdam, maiori tamen in parte constabat vsque adhuc. Intempestimo exemplo, ex quibusdam non satis proditis causis, in se versa vicina ecclesia Magdeburgensis & Halberstadensis, vocatis in partes suas quisque contri-
bulibus, miserabiliter inuicem sese lacerauerunt: cum

alteri domus de Aneholt, alteri de Zwartzeborg inhereret. Nec potuit facile res tanta intercipi, donec virisque fatigatis, qui impulerant, & euastatis agris, magistri coquinarum finem bello indicerent. Misera agricolarum conditio, qui primi & onera laboris & bellicae commotionis primi sentiunt incommoda. Sed haec, quia in dominos redundant, intentantur.

CAPVT XXI.

Annus erat quartus post mille quadringentos, cum Ericus dux Saxoniae, qui socer esset Alberti comitis de Holsatia, nonnihil similitudinis haberet ad populum Thietmarsiae. Praesumpta generi voluntate, cum ille abesset, tacitus duxit per Holsatiam, inque aridam terram illius mouens, praedam abegit: nonnullos captiuos abduxit, in sua reuersus. Thietmarsii literis apud vicinos principes & vrbes questi, quod Holsatiae comites non satis suo respondentes honori, nihil hostile de more renunciantes bella gerentium, permiserint ducem Saxoniae Ericum per suam ditionem ire, & cum praeda redire: quod non longè diuersum sit ab inuadendo. Quid enim esse aliud fouere aduersarium, quam aduersa sentire? Eam rem indignè tulit Gerhardus dux Slesuici, fratrem increpans, quod tale aliquid permiserit: non enim verisimile videri, se ignorante tale aliquid per dominium suum fieri. Albertus autem se fratri quam sanctè iurando purgauit, nullius se eius operis fuisse conscium. Dux ad haec, Benè habet: Illaesa permansit integritas nobis à maioribus optima hereditate relicta: eam tuebimur & verbis, & rebus. Illic literis ad Thietmarsios emissis grauiter increpauerunt temeritatē scribentium, quod honori dominorum non leuiter detraxerint, quod neque proprio pepercerint, obliui decoris etiam sui, mentientes